

A tartalomból

Meghívó az ökumenikus istentiszteletre

Bővebben a 3. oldalon

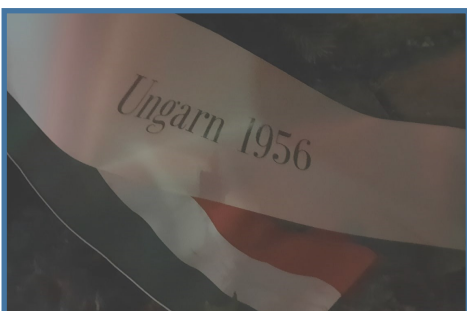
Kirándulás St. Oswaldba

Bővebben a 8. oldalon

Az Antus család búcsúja a Gráci magyaroktól

Bővebben a 11. oldalon

1956-ra emlékeztünk

Bővebben az 11. oldalon

Családi társas, avagy mit hoztunk ki a karanténból

Egyik márciusi péntek délután, mikor mentem az ovisunkért, az óvónő azzal fogadott, hogy a gyerekekkel együtt kiadta az összes benti ruhánkat és közölte, hétfőtől nincs óvoda. Már nem lepődtem meg, mert az elsős kisfiam délben nagy csomag könyvvel és füzettel várt az iskola előtt, no és a hírrel, hogy nem kell hétfőtől egy ideig bejárni az iskolába. A férjem a két gyerek hazaérkezése között telefonált, hogy hétfőtől „home office”. Új élet, új világ mindenkinek, no de meddig? Ezt még akkor nem tudtuk.

Így utólag azt mondhatnám, hogy egy társasjáték kisebb asztallapnyi tábláján jól elképzelhető az akkori helyzetünk. A pálya a lakásunk. Nappali, egyben a konyhával, vendégszobának nevezett terület, ami inkább a nappali része, semmint egy másik önálló szoba, a gyerekszoba és szülői háló. A játéktáblát színesíti az a néhány használati tárgy, amelyek segítették a mindennapjainkat: étkezőasztal, kanapé, tornamatrac és számítógép. A társas bábu: Apa, Anya, Iskolás, Óvodás és a Baba.

Első napokban még nem is tűnt olyan újnak ez a karantén lét, olyan volt mintha épp egyszerre lett volna beteg az Iskolás és az Óvodás, szokott ilyen lenni. Vagy mégsem?

Bizony más volt, mert Apa is itthon volt. A szülői háló egy mini gyerekíróasztallal bővült. A kis asztal konzollal ráerősített két hatalmas monitorral úgy festett, mint egy szaki által össze-

tákolts úrkilövő állomás. Apa egy kényelmenten étkezőasztalhoz tartozó széken gubbasztott egész nap fülhallgatóval a fején. A hálónk a lakás egy eldugott zuga, a folyosó távoli pontja, de az Iskolást és az Óvodást hangosan instruáló Anya még ezt a békés, távoli szobát is elérte, hanggal mindenképp. Ja és a 4 hónapos Baba is. Éles hanggal jelezte, ha valami épp nem tetszett, vagy ha ébredt és ha éhes volt. Bizony rengeteg energia ment el azzal, hogy az Iskolás és az Óvodás megértse, nem hétvége van, Apa dolgozik, csendben kell lenni. Mert bizony játék, fogócska, veszekedés, sikítás, nyafogás, könnyörgés, vitatkozás, alkudozás mellett nehéz koncentrálni. Gyakran ki is jött Apa is, hogy ezt újra és újra elmagyarázza, sokszor már nem a legtürelemsebb formában. Mi is hallottunk hangokat kiszűrődni a hálóból, volt hogy megállás nélkül telefonált Apa angolul egész délelőtt és volt, hogy egymást érték a munkaértekezletek. Azért az étkezések idején mindannyian együtt tudtunk lenni és ez jó volt.

Már az első közös hétfőnk előtt napi-rendi táblát készítettem és ki is helyeztem a gyerekek mágnes táblájára, jól látható színekkel, rajzosan, gyerek-szem magasságba. A tanító néni által hazaküldött feladatok adták a napi tevékenység fő vázát, hogy miből mennyi a lecke. Írás, olvasás és számolás három A4-es lap.

(Folytatás a 10. oldalon)

Változások keresztútjában

Az emberi élet talán legfontosabb megtartó ereje a rend. Bármennyire is örülünk a szabadságnak és jól esik olykor, ha magunk oszthatjuk be az időnket, mindezt ahhoz a rendekhez viszonyítva értelmezzük, amely keretet ad a mindennapjainknak.

Az utóbbi időben sok tekintetben felborult a rend. Szinte semmi nem úgy történik, ahogyan megszoktuk vagy szeretnénk. Ezt a változást nehezen fogadjuk el és még nehezebben alkalmazkodunk hozzá. Talán még fel is értékelődik a gyakran kárhozottatott korábbi rendszeres életmódunk...

Nemrégiben ünnepeztük meg a lutheri reformáció emlékűnnepét, amely 503. alkalommal köszöntött ránk. Világunk és benne egyházunk, gyülekezeteink jelenlegi helyzete rányomta bár a bélyegét erre az ünnepre is, mégis fontos felidézünk, hogy a reformáció ünnepe arról emlékeztet meg, hogy olyan változás kezdődött az egyház életében, amelynek során a kialakult, olajozottan működő rendszer megrendült, és azt - legalábbis átmenetileg - egy bizonytalan, nehéz időszak váltotta fel. Ebben a mai, sok tekintetben hasonló helyzetben jó felidézni ennek a korszaknak a küzdelmeit és bizonytalanságait, amelyek során reformátor elődeink soha nem tévesztették szem elől a célt, amely minden tevékenységüket meghatározta. Ez nem volt más, mint egy olyan új rend megszületése,

amely minden hívő ember lelki, szellemi és testi jóllétét eredményezi, mert újra rátalál Istenre, aki Krisztusban megváltott életet ajándékozott neki. Egy Luther számára nagyon fontos zsoltáridézet bátoríthat bennünket is ezekben a nehéz

időkben: „*Nem halok meg, hanem élek, és hirdetem az ÚR tetteit!*“ (Zsoltárok könyve 118,17).

Tavasszal az osztrák kancellár szavai, amelyek szerint eljutunk oda, hogy mindenki ismerni fog valakit, aki a COVID-19 vírusfertőzés következtében megbetegedett vagy meghalt, alaptalan riogatásnak tűntek. Mára ez a vízió

valósággá vált - én magam is átestem a betegségen. Így különösen szükségünk van arra a vigasztaló üzenetre, amelyet reformátor elődeink a Szentírás szavaiban találtak meg. Ezek a mondatok biztosítanak bennünket arról, hogy az Isten által alkotott rendet a világban nem lehet felszámolni. Ha néha el is halványodnak a kontúrjai, a minket szerető és Krisztusban hozzánk közel jött Isten nem adja fel a harcot a világért és benne értünk sem. Fedezzük fel most is ragaszkodásának jeleit az életünkben, és keressük a találkozás lehetőségét, mert az minden tekintetben a javunkra válik!

Wagner Szilárd, lelkész

Szerkesztőségi üzenet a GMÚ olvasóinak

A koronavírus okozta változások újságunkat sem kímélték. Bizonyára észreveszik ezt, amikor lapozgatnak benne. Szerettük volna korábban kézbe adni, de miután a vírus nem kívánt vendégként meglátogatta egyik munkatársunkat, megértésüket kérjük a késésért. Beteg társunk áldozatos munkáját megköszönve, mielőbbi gyógyulást kívánunk neki, magunk és újságunk olvasói nevében!

MEGHÍVÓ

„Maradjatok meg szeretetemben, és sok gyümölcsöt teremtek”

Az Ausztriai Magyar Evangélikus Gyülekezet és a Gráci Magyar Katolikus Közösség nevében szeretettel hívjuk és várjuk Testvéreinket és gyülekezeteinkhez közel álló Barátainkat a januári

ÖKUMENIKUS ISTENTISZTELETRE ÉS AZ UTÁNA KÖVETKEZŐ SZERETETVENDÉGSÉGRE.

Az ökumenikus istentisztelet alkalmával nemcsak magyar keresztény közösségeink közötti kapcsolatot szeretnénk tovább erősíteni, hanem a világszerte megrendezésre kerülő „Imahét a Krisztus-hívők egységéért” mozgalomba is szeretnénk bekapcsolódni.

Krisztus szeretete imádságra készítet minket, de ugyanakkor arra is, hogy az imádságon túl valamit tegyünk is a keresztények közötti egységért. A gyülekezeteknek és egyházaknak szükségük van Isten megbékélésének ajándékára, mint ami az élet forrása. De mindenképp szükségük van erre az ajándékra a világ felé mutatott közös tanúságtételükhöz. „...hogymindnyájan egyek legyenek, ahogyan te Atyám, énbennem, és én tebenned, hogy ők is bennünk legyenek, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél el engem” Jn 17, 21.

A világnak szüksége van a megbékélés követőire, akik ledöntik az elválasztó korlátokat, hidakat építenek, békét teremtenek, és új életutakhoz nyitnak meg ajtókat Jézus Krisztus nevében, aki megbékéltetett bennünket Istennel.

Isten Szentlelke mutatja az utat a megbékéléshez az Ő nevében 2021-ben is.

Molnár Ottó
prelátus, katolikus lelkész

Wagner Szilárd
evangélikus lelkész

Helyszín: Heilandskirche - GRAZ

(8010 Graz, Kaiser-Josef-Platz 9)

Időpont: 2021. január 17

(vasárnap) 16 óra

Minden maradt a régi?

Ha a világunkban körbe nézünk, gondolhatnánk keresztény hitünk nélkül, hogy karácsony több mint kétezer évvel ezelőtt fölösleges volt. Erőszak, vérontás, terror, háború, válság, vírus élnek és virulnak Krisztus előtt és Krisztus után is. Minden maradt a régi?

Egy választ Izajás prófétától kapunk, aki az adventi és karácsonyi időszakban a hívő ember különleges kí-

sérője. Néha világosan, máskor misztikus ködben az egész Ószövetség azzal a reménnyel van átszőve, hogy az Isten egyszer mindent jóra fordít. Az idegen nép győzelme a választott nép felett, az elnyomás és erőszak sötétségében fel tűnik a remény világossága. Izajás próféta azért tud ilyen

reményteljesen írni, mert a királyi családban egy fiú születik. A trónörökös a próféta számára Isten hűségének jele. Ahol Isten hűsége jelen van, ott a jog, a béke és az igazságosság sem marad el.

Bár a próféta jóvendölése a következő generációk alatt nem teljesedtek be, mégsem törölték ki a prófétát a Szentírásból. Megmaradt a reményteli jóvendölés, hogy Isten a világot úgy alakítja, ahogyan mindenhatóságában akarja és jónak látja.

Amikor Lukács az evangéliumban Jézus születéséről ír, visszaemlékezik Izajás próféta jóvendölésére: „Most teljesedtek be a próféta szavai“. A sötétség fogalmában már a halál gondolata is ott lebeg. Jézus életével és tanításával megerősíti, hogy a halottak is a világosságra jutnak, a kétségbeesettek is reménykedhetnek. Minden generáció felszabadultan élhet. A lélek belső szabadságát a világban található békétlenség, erőszak és megoldatlan problémák sem tudják véglegesen tönkre tenni. A Krisztusban való hit és barátság olyan mély gyökérrel lát el bennünket, hogy kimondhatjuk: Krisztus születése, a karácsony nem volt fölösleges.

Áldott karácsonyt és egy békésebb új évet, mint 2020!

Mag. Holló István

Értesítés szentmiséinkről

Decemberben minden vasárnapra terveztünk magyar nyelvű szentmisét a Kálvária templomban 17 órára. A szentmisék megtartását állami és egyházi járványügyi intézkedések szabályozzák. A koronavírus második hulláma után december 7-től, az új szabályok betartásával, ismét együtt lehetünk a szentmiséken. Jézus születését a karácsonyi szentmisén dec. 27-én ünnepeljük.

Januárban is tartunk vasárnaponként szentmisét. Kivéve 17-ét, amikor 16:00 órakor a Heilandskircheben veszünk részt az ökumenikus istentiszteleten. Ajánlatos az információ beszerzése. (tel: Prelat.Molnár: 0316 682 124 21, vagy Gjecaj Solymos E.: 0681 1067 9351)

Karácsonyi szentmise

December 27. (17:00)

Kálvária templom
Kalvarienbergstr. 155.

Prel. Molnár Ottó 0316 682 124 21

Mag. Holló István 0676 874 267 11

Év végi gondolatok

Újságunk hagyománya szerint egy kiadásban jelenik meg az ó-év utolsó és az újév első száma. A gráci magyar közösségek, csoportok ó-esztendei életére való visszatekintés mellett az újesztendő terveire való ráhangolódással a múltból próbál járható utat keresni a jövőbe. Ha ez valaha is időszerű volt, akkor tekintettel jelenlegi életkörülményeinkre, ma valóban az. A közösségek, családok és egyének életét gúzsba kötik a koronavírus-járvánnyal kapcsolatos előírások. Szabadságunk függvénye a vírusgyeplő mindenkorai állapotának a megszorítások és lazítások váltakozásának. Naponta vendégünk az elmagányosodás, a csüggedés, de a remény is. Létbevágó kötelességünk, védeni a magunk és embertársaink egészségét, amire az állami és egyházi előírások is köteleznek. Ezeket igyekszünk egyéni és közösségi életünkben is betartani, illetve betartatni.

Januárban még a régi mederben folyt életünk: a magyar bál, az egyházak ökumenikus istentisztelete, az együttlét a filmklubban és a gyermek-táncscsoportban, még a megszokott, „valós” keretekben kerültek megrendezésre. Márciusban azonban bombaként hatott közösségi életünkre a koronavírus, mindent megváltoztató, első nagy hulláma, a vírus terjedését megakadályozandó rendelet a „maradj otthon”! felhívása. A megüresedett utcák, templomok, bezárt üzletek, betiltott kulturális és sportélet társadalmi kihatásait mi, itt élő magyarok is megszenvedtük.

Meghirdetett közösségi programjaink elmaradtak. Egy-egy honlap, facebook-csoport, a vizuális találkozások új lehetőségével a videó konferenciával is próbálkozott az interneten.

Érdeemes választ keresni a kérdésre, hogy e csoportok (1/ Grazi Magyarok, 2/ Grazi Magyarok/ Grazer Ungarn, 3/ Grazi Magyar Egyesület, 4/Grazer Ungarn/Grazi Magyarok) kapcsolati hálózata mennyire erősíti a jövőben az összetartozás érzését a fiatalabb és az ötven+-os generációsok között.

Májusban, a biztonsági előírások lazításával, az élet kezdett visszatérni a régi kerékvágásba. Erről adott hírt újságunk június-augusztusi műsorismertetője is, abban többek között: a mariatrosti gyülekezeti napra, a szabadtéri családi piknik és táncházra, és a máriacelli emlékzarándoklatra hívtak a rendezők. A programok megvalósultak.

Már kezdtünk fellélegezni, amikor magasba csapott a koronavírus második hulláma. A kormány ismét szorított az előírásokon, hogy majd újabb engedményekkel feloldhassa a társadalmi és gazdasági feszültséget, hogy ajándékkul kaphassuk karácsony békés örömét.

A koronavírus még itt ólálkodik körülöttünk, talán bennünk is, és nem tudni meddig veszélyeztetni egyéni és közösségi életünket, munkánkat. Miközben az életmentő gyógyszerre várunk, próbáljunk megvalósítható programokat tervezni az új esztendőre. Vajon az elmúlt hónapok eseményei az egymástól és a közösségektől való elidegenülést erősítették bennünk, vagy vágyakozásunkat az egymásra találásra és valós közösségeinkbe való visszatérésre? Kívánjuk az utóbbi megvalósulását. Erre hívjuk magyar testvéreinket.

/krónikás/

Egyesületi hírek

Grazi Magyar Egyesület

Bál

A Gráci Magyar Bál 2021 januárja helyett a helyzetre való tekintettel **2021 május 28-án** kerül megrendezésre.

Remélhetőleg addigra újra engedélyezik a rendezvények szervezését.

Táncház

A jelenlegi előírásoknak megfelelően a rendszeres táncházakat bizonytalan ideig szüneteltetjük.

Magyar Egyetemisták és Öregdiákok Klubja

Az októberi élőzenés táncházat a Huzdrá zenekarral

sajnos nem tudtuk megtartani, de reméljük jövőre már normalizálódik a helyzet, és újra tudunk találkozni.

Gruber Károly

Gruber Károly úr a második világháború után érkezett menekült gyermekként Ausztriába. Az 1956 utáni időszakról már több cikk, emlékezés megjelent az újságunkban, de ő azon kevesek közé tartozik, akik még az 56 előtti ausztriai illetve gráci magyar életről, magyar vonatkozású eseményekről a kor szemtanújaként beszámolhat nekünk.

Gruber úr, kérjük meséljen a származásáról, a szüleiről, élete első éveiről!

1937-ben születtem Temesváron. Családom apai ágról Déltirolból származik. Nagyapám Bécsben született, kalaposmester volt, Budapesten ismerkedett meg a nagymamával. Onnan költöztek Temesvárra, ahol a kalapgyár üzemvezetője lett. Édesapám ott született, de ő osztrák állampolgár volt, mint a nagyapa, és az is maradt egész életében. Édesanyám Vöröscsárdán született, magyar családban, szülei földművesek voltak. Egy húgom van, aki három évvel fiatalabb nálam.

Először az óvodában tanultam németül Neukischodán. A legtöbb gyerek apja akkor már a háborúban szolgált. A háború viharai a mi családunk tagjait is évekre elszakították egymástól.

Édesapámnak is be kellett vonulnia a román hadseregbe. 1940-ben egy szabadságolása idején Jugoszlávián keresztül Hannoverbe szökött. Ott mint svábot, bevonultatták a német hadseregbe, de nem vitték ki a frontra, a háború utolsó napjait Berlinben élte meg. Egy transzporttal Magyarországra ment, majd Budapesten letartóztatták és munkaszolgálatra vitték. Aztán kalandos úton gyalog jött Ausztria felé, mivel tudta, hogy Romániában a

svábokat elhurcolják. 1947-ben Feldbachból kaptuk tőle az első életjelet, egy levél formájában. A postás figyelmeztette édesanyámat, hogy cenzúrázzák a leveleket. Édesanyám összeszepakolta a legszükségesebbeket, mert fennállt a veszély, hogy őt is elhurcolják Oroszországba. Két kisgyer-

mekével és a nagybácsim segítségével, aki fuvaros volt, elindultunk Magyarországra. A román határőrök lefizetése és a porcelánunk "feláldozása" árán átjuthattunk a határon. A magyar határőröktől "kitelepített" címen igazolványt kaptunk és ezután az édesapám levelével együtt ezek az iratok szolgáltak útlevélként. Ettől kezdve sok-sok véletlen találkozásnak és segítőkész embernek köszönhetően mindig sikerült útközben az akadályokat leküzdenünk, ennivalót kapnunk, míg megérkeztünk édesapámhoz Feldbachba.

Hogyan zajlott akkoriban egy menekült félig magyar család élete Ausztriában?

Feldbachban édesapám egy kereskedőnél dolgozott. 1945-46-ban végeztem a magyar iskolában két elemi, 1947-ben a harmadik osztályt. Ezután egy évig Hatzendorfban laktunk, ott jártam negyedikbe. Mivel német óvodába jártam, felidéződött a német tudásom. Nagyon nehéz körülmények között éltünk. Ezután Grácban jártam Hauptschule-ba, majd Alfred Wall Grafische Großbetriebben litográfus és grafikus szakmát tanultam. 46 évig dolgoztam ennél a cégnél-4 év megszakítással- egészen a nyugdíjazásomig. Abban az időben ez egy nagyon keresett szakma volt.

Érdekességképpen megemlítem, hogy 1947-től néhány évig hontalanként éltünk Ausztriában, mivel a honosítás 5000 Shillingbe került, az édesapám heti keresete pedig ca. 308 Shilling volt, ezért ez számunkra nem volt megfizethető. 1956-ban, mint Volksdeutscher, német állampolgárságot kaptunk, ami nekünk nem járt költségekkel. Azóta is német állampolgár vagyok. Ennek kö-

szönhetően én mindig kaptam vízumot Magyarországra. Először 1959-ben mehettünk. Ott tartózkodásaimkor próbáltam az igazságot a forradalomról terjeszteni, erről szóló könyveket vittem oda.

Hogyan ismerkedett meg a feleségével? Mekkora a család?

Vezető voltam Liebenauban a Jungschar-nál, onnan ismertem a feleségem bátyját. Ugyanakkor a húgom új munkatársa is volt ő, a 18 éves Traude Hartl. Először a tánciskolában találkoztunk, 1964-ben esküdtünk.

1970-ben született a lányom, aki két unokával ajándékozott meg bennünket. A fiúunokám Bécsben tanul közgazdaságtant, a lányunokám pedig Grácban joghallgató.

Szeretnénk, ha a magyar egyesületekben végzett sokoldalú tevékenységéről is beszámolna a GMÜ-nak. Hogyan került kapcsolatba a Grazi Magyar Egyesülettel?

A GME-vel 1955-ben a szüleimen keresztül kerültem kapcsolatba. Akkoriban Titl János vezetőségi tag volt és ő próbált alapítani egy magyar táncsoportot. 1956-ban a régi egyetemi menzán lett volna a fellépésünk, de közbejött a forradalom. Egy diák közvetítésével a Messehalle-ban Grácban segítettem tolmácsolni a Magyarországról érkező menekülteknek.

Az egyesületben soha nem akartam funkciót vállalni, de választmányi tag voltam. A 80-as években lettem az alelnök. Sok kulturális programot szerveztünk, ahol magyar és erdélyi művészek léptek fel. A táncsoportunk minden nagy bálon fellépett és a honoráriumunk az egyesület javát szolgálta. Mi magunk varrtuk a fellépő ruhákat is. Az első táncsoportot Rottenbücher Gyula, a későbbi elnök alapította a háború után. Felléptünk Bécsben a Bécsi Magyar Egyesület alapításának a 60 éves évfordulóján a Collegium Hungaricum épületében. Első fellépésünk Grácban a GME 70 éves jubileumán volt a Schanzelwirt-ben. Később

már több garnitúra fellépőruhánk is volt, amit a Magyarok Világszövetségétől kaptunk. A próbákat a leonhardi 3 Goldenen Kugel vendéglőben tartottuk. Volt gyermektáncsoportunk is, akik Magyarországon is vendégszerepeltek.

Akkori neves magyar művészek is léptek nálunk ausztriai körútjuk folyamán, úgy mint pl. Rátonyi Róbert, Latabár Kálmán, a Rajkó zenekar, hogy csak néhányat említsek. A táncsoport utoljára 1989-ben lépett fel.

Milyen magyar egyesületek léteztek még 1945 és 1956 között és milyen volt a kapcsolat velük?

A Magyarok Világszövetségével, -ahol püspökök is tagok voltak-, volt kapcsolatunk.

Jó kapcsolatban voltunk a Magyar Diákszövetséggel.

A magyar misék akkoriban a Sporgasse-ban voltak, Pascal atya, aki az ÁVO-sok börtönét is túlélte, tagja volt a GME-nek is.

Az ötvenes években jártam a Christiana Hungariába, ahol pro forma tag voltam. Akkor még nagyon fiatal voltam, nem illetem ide, mivel ez elsősorban a katonatisztek egyesülete volt. Néhány névre emlékszem, mint pl. Harrach Tamás, Lengyel Béla.

1956 november 1-jén a Zentralfriedhof-ban a hősök emlékművénél találkoztunk: a GME és a CH tagjai. Onnan indultunk Puntigamba, tele volt az utca

fiatalokkal, a tisztek közül valaki lelkesítő beszédet mondott. Ekkor Grác-ból is mentek haza magyar fiatalok, hogy támogassák a forradalmat. Soha nem jöttek vissza. Aztán november 4-én, a névnapomon arra a hírre ébredtem, hogy a forradalmunkat leverték.

Milyen segítségnyújtó programok voltak a GME szervezésében?

1987-ben német nyelvű könyvadományt vittem Romániába.

Aztán 1989-ben, amikor Romániában kitört a forradalom, úgy döntöttünk, hogy segítünk az ottani magyaroknak. Gyűjtést rendeztünk az AVL-nél, az egyháznál. Szerveztünk egy árverést is „Sieben Bilder für Siebenbürgen” címen. A WIFI-től kaptunk egy teherautót, amelyen 10 tonna segélyszállítmányt vittünk a református plébániára Tökés Lászlóhoz és a temesvári gyermekkórházba.

Hogyan értékelné Gruber úr összefoglalva a GME munkáját?

A Gráci Magyar Egyesület a berlini után a második legidősebb magyar egyesület. Sőt, a háború idején, amikor minden egyesületet betiltottak, a GME folyamatosan működhetett. Nagyon örülök neki, hogy Tulacs Lászlótól Molnár András átvette az egyesület vezetését.

Köszönjük szépen a nagyon érdekes beszélgetést!

ok

A „Népek Vasárnapja” is más volt... (a koronavírus évében)

A Magyar Katolikus Közösség is részt vett az évek óta szeptember végén megtartott „Népek Vasárnapja” ünnepén. Idén, a renoválás ellenére, a dómban került sor az egyházmegye idegenajkú katolikus közösségei hagyományos találkozásának szentmiséjére. A főcelebráns Wilhelm Krautwaschl megyéspüspök úr mellett a közösségek papjai álltak az oltárnál. A koronavírus előírásainak szigorú betartása miatt megritkultak a résztvevők sorai. A szokásnál kevesebben vettek részt az ünnepségen. Megváltozott a csoportok aktív részvétele a liturgiában: a közösségi ének és ima egy-egy szólista ajkáról hangzott el. Csak az afrikai közösség együttese volt kivétel akik a mise végén hosszú tapsvihart arattak. A sokszínű és sokízű agapé a meghitt beszélgetésekkel együtt áldozata lett a koronavírusnak, de a jövő évi ünneplés reményében vettek néma búcsút a résztvevők.

Kirándulás St.Oswaldba.

Már több éves hagyománya van annak, hogy a gráci katolikus magyarok októberben látogatást tesznek Holló István deutschlandsbergi plébános atyához, aki hét templomnak viseli gondját. Ezek egyike a St. Oswald in Freiland 300-400 lelket számoló hegyi település, XV századbeli temploma. A deutschlandsbergi plébánián találkoztunk, és onnan mentünk fel autókkal Hebalm felé a hegyre, St. Oswaldba.

Megérkezéskor harangszó fogadott minket, fűtött templomban vártunk a később érkezőkre. Amikor mindenki megérkezett, kezdetét vette a Magyarok Nagyasszonya tiszteletére bemutatott szentmise. István atya két nyelven misézett és prédikált, mivel két osztrák hölgy is jelen volt. Nagyon tartalmas volt a szentbeszéd, ami különösen tetszett a híveknek. Miután a szentmise végén elénekeltük a Boldogasszony anyánk ősi énekünket és elhangzott a magyar himnusz, Holló atya bemutatta templomát és beszélt Szent Oszvald, angol király életéről is.

”Szent Oszvald angol, keresztény vértanú király, az időjárás patrónusa, aki a VII. században élt az angol szigeten. Életét teljesen átszövi a legenda, amelybe a pogány germán hitvilág több eleme is átkerült. Tiszteletét német földön térítő, skót bencések terjesztették. Kultusza Karintiában és Stájerországban is mély gyökeret vert./ ennek legszebb képviselője a St. Oswald vártemplom Eisenerzben/ szerkesztői megjegyzés/

A kereszténység terjesztésén fáradozva vértanúhalált halt.

Szent Oszvaldot hollóval szokták ábrázolni, mert a szent legendájában, szelíd holló is szerepel, amellyel gyűrűt küld a távoli országban élő pogány menyasszonyának.” (szöveg az internetből)

A szentmise végeztével, kivonultunk a templomból, és az udvaron fényképezés volt. Már a templomban, és azt követően a fotózás ideje alatt is, betartottuk természetesen a vírusra vonatkozó előírásokat. Külön köszönet a nagy gyakorlattal rendelkező Erdei Józsefnek a minőségi fotókért, amelyek az ő munkáját tükrözik.

A nagyon szép őszi időben, a táj szemet gyönyörködtetően csodálatos volt. Egy kis esőzés után még a nap is kikandikált a felhők mögül és megcsiklandozta az esőcseppektől csillogó fűvet.

A fényképezés után még kis társalgás volt, majd autókkal mentünk a helyi étterembe ebédelni. Meggyőződésem szerint a vendéglő tulajdonosa és a személyzet is örömmel fogadtak bennünket. Gondolom az utóbbi időszakban nem gyakran volt náluk egy több mint húsz fős társaság. A finom ebéd után még egy ideig elbeszélgettünk egymással, majd mindenki autóba ült és elindultunk hazafelé. Köszönjük István atyának a meghívást és az élményekben gazdag napot.

Gy.A.

	Rendezvény	Információ	Hely	Idő	Dátumok				
december	Evangelikus istentisztelet	https://www.evangelikus-at.com	Heilandskirche, Kaiser-Josef-Platz 9, 8010 Graz	16:00		13			
					vasárnap				
	SZENTMISE	Prel. Molnár Ottó 0316 682 124 21 Mag. Holló István 0676 874 267 11	Kálvária templom Kalvarienbergstr. 155.	17:00		13	20	27	
					vasárnaponként				
	Rendezvény	Információ	Hely	Idő	Dátumok				
január	ökumenikus istentisztelet	Prel. Molnár Ottó 0316 682 124 21	Heilandskirche, Kaiser-Josef-Platz 9, 8010 Graz	16:00			17		
					vasárnap				
	SZENTMISE	Prel. Molnár Ottó 0316 682 124 21 Mag. Holló István 0676 874 267 11	Kálvária templom Kalvarienbergstr. 155.	17:00	3	10	24	31	
					vasárnaponként				

Karácsonyi énektanulás a Huzdrá zenekarral

A karácsonyi élő Huzdrá koncert és táncház sajnos az előírások miatt elmarad, helyette viszont internetes koncertet és énektanítást tartunk

december 19-én 16:00-tól gyerekeknek és felnőtteknek egyaránt.

Kis Lajos a zenekar „frontembere” és a többiek bevetnek minden hangszert, ami a kezük ügyébe kerül. A vidám, de ugyanakkor mégis bensőséges programra mindenkit szeretettel várunk az interneten!

A facebook internetes portál **Grazi Néptánc** csoportba kell kérni a felvételt.

További Info: Kovács Dénes 0650 8312624

MAGYAR FILMKLUB

Filmklubunk szokásos életébe is beleszólt idén a koronavírus-járvány: sajnos csak hat alkalommal tudtunk filmet vetíteni. Szeptemberben Almási Dávid szervezőtársamat búcsúztattuk Bécsbe való költözése előtt. Még egyszer köszönet Dávidnak a sok éves munkájáért, Kovács Dénesnek pedig a Hauslab utcai teremért a nyár elején. És természetesen köszönöm a filmklublátogatók lelkes részvételét és ötleteit!

Nagyon remélem, hogy január közepétől ismét találkozhatunk a szokásos helyünkön, természetesen az éppen érvényben lévő járványügyi előírások betartása mellett és aztán ismét szabadon, korlátozások nélkül.

A filmklub helyszíne az **Europäisches Fremdsprachenzentrum földszinti terme a Nikolaiplatz 4. szám alatt**. A vetítéseket **havonta egyszer szombat este** szoktuk tartani. Belépő nincs, de **adományokat** szívesen fogadunk a terem bér fedezésére. A magyar filmklub remek alkalom az újonnan Grácba költözött magyarok megismerésére és beszélgetésekre is, várunk mindenkit szeretettel!

Az új érdeklődők az **erika.komon@gmail.com** e-mailcímen vagy a **069919016763**-as telefonszámon tudnak feliratkozni a címlistára. Ezenkívül messengeren van egy **chatsoportunk**, akit érdekel, szívesen felveszem. Gyors, rövid üzeneteket oda szoktam küldeni. A Facebook Grazer Ungarn és más gráci magyar oldalon is szerepelnek a filmvetítések időpont-jai.

Az újság minden olvasójának jó pihenést kívánok ennek a furcsa évnek a végén! Talán jut idő pár film megnézésére is a bezártságban, így érdeklődés esetén szívesen **kölcsönadom a DVD-imet megnézésre. (15 Euro kaució ellenében.)** Ez-zel próbálom pótolni az elmaradt filmeket. Jelentkezni a fent említett elérhetőségeken lehet.

Békés, Boldog Karácsonyi Ünnepeket, Boldog, Sikeres Új Évet és mindennek előtt jó egészséget! vigyázzunk egymásra! A mielőbbi találkozás reményében:

Ezt máris láttam, hogy bármilyen alapos is az Iskolás, ez a legjobb esetben is 3x20 perc lesz.

És mennyi is volt még a közös napból hátra? Rengeteg. Egyértelmű volt, hogy kell benti mozgás, kreatív játék, házimunkára szánt idő és Anyának sok -sok segítség. Pontozási rendszert találtam ki. Az Iskolás egy hétig volt lelkes tőle, az Óvodás majd 2 hónapig. Aki terít, aki leszedi az asztalt, aki bepakolja a mosógépet, aki tereget, aki kiszedi a mosogatógépet, aki elpakolja a duplo kockákat stb. mind-mind pontot kap. 5 pont 1 matrica, 5 matrica 1 apró édesség vagy kis műtűr meglepetés. 5 nap után már nagyon fárasztó volt a pontokat rögzíteni is, nemhogy motiválni az Iskolást, ellenben leállítani az Óvodást, aki már lassan az alapos fogmosásért, a tökéletesen összeválogatott reggeli öltözkéért is pontot kért. Persze a kreatív duplo építésre mindig adtam pontot, csodás ötleteket valósított meg a színes kockákból. A Baba nem kért pontokat és matricát, csak egyre változatosabb helyszínekre tevődött át az etetése. Hol az íróasztalnál a tanulás alatt, hol a napközbeni mesék alatt épp a kanapén, hol az erkélyen uzsonnázott a nagyokkal.

Ahogy eltelt az újdonság ereje – konkrétan az első három nap után – minden délelőtti tanulás ezzel a párbeszéddel indult: „Anyá, te nem a Tanító néni vagy!” – mondta az Iskolás. – „Tudom. De ez a mai kirendelt feladat, meg kell csinálni.” – válaszolta Anya. Az Iskolásunk számára ez valódi nehézséget jelentett, hogy ugyan miért az Anya a Tanító néni.

Mentőmellény volt, amikor a Tanító néni egy szülői csoportot hozott létre és a telefon segítségével láthatták a gyerekeink az egymás otthonában készült képeket, arról, hogy a másik gyerek is tanul és éppen melyik tananyagot gyakorolja. Ezt követték a

szabadidős tevékenységekről, a kreatív alkotásokról készített fotók és videók. Ezeket a bejegyzéseket a Tanító néni minden alkalommal nagyon dicsérte. Sőt, többször hangot adott annak, hogy neki mennyire hiányoznak a gyerekek, az osztály és hogy ő maga miként éli meg az iskolai lét hiányát. Nem mellesleg minden pénteken minden szülőt felhívott, hogy személy szerint mi hogy vagyunk.

Rá kellett jönnöm idővel, hogy a kevesebb több és nem tudok minden jó ötletet megvalósítani és bizony nem lehet mindent lenyomni a gyerekek torkán sem, csupán azért, mert az fejleszt és jól tesz.

Szerencsére nekünk nem kellett online órákon részt vennünk, így szabadon oszthattuk be az időnket. A lakás különböző életterei adták az eltérő tevékenységekre a lehetőséget. Az étkező asztal lett az asztali munkák, tanulás helyszíne. A vendégszobának nevezett terület, ami inkább a nappali része, semmint egy másik önálló szoba, reggelenként átalakult tornateremmé. Minden asztali tevékenység után terveztem benti nagymozgásos játékot – pingpong labdát kapj el joghurtos pohárral, műanyagpoharakat céllovöldés stílusban dobj le egy bőrlabdával, egyensúlyozz végig a „kígyón”, a leterített ugrókötélen stb. Nagy áldást jelentett, hogy noha nincsen kertünk, a kocsibeálló lebetonozott területén tudtak rollerozni és biciklizni a gyerekek. Az Óvodás pár nap alatt lecserélhette a futó biciklit rendes kétkerekű biciklire. Pótkerék nélkül pár nap alatt megtanult biciklizni. Az első két hétben csak a ház mellé jártunk le, aztán lassan kimerészkedtünk a közeli erdőbe. Ahogy jött a tavasz, a húsvéti előkészületek mellett igazi örömforrás lett a napi séta és a kint töltött idő. Mi ezelőtt is sokat jártunk a zöldbe, de most töltökező élményként, gyógyító terápiának éltük meg a természetjárást. Hálásak voltunk, hogy nem városi

környezetben kellett eltölteni ezt az időt.

A megváltozott mindennapok, az ismeretlen vírustól való félelem, az otthoni idős szüleink egészsége miatti aggodás nyomasztóan hatottak és hatnak ránk máig. A napi esetszámok és a vírusgörbék követése mellett mi is előre bevásároltunk alapvető élelmiszercikkeket, maszkot, fertőtlenítőt, tehát elértek bennünket is a nemkívánatos hatások. Ellenben a bezártság nem volt elviselhetetlen számunkra, nem jelentett nagy lemondást. Szociális életünk nem kiterjedt. A magyar katolikus közösségen kívül nem járunk össze rendszeresen más családokkal és a rokonaink mind Magyarországon élnek. Egészségesek maradtunk és együtt lehettünk, nem szakadtunk el egymástól. Sajnos ismerünk olyan családot, akiket ketté szakított a határok lezárása hónapokra.

Az idilli családi együttléttől azért nagyon távol állt ez az időszak és rengeteget kivett belőlünk, mindannyiunkat megpróbált. Nehezen különültek el a hétköznapi és a hétvégi, pihenő napok egymástól. A lakás romokban állt, a hivatalos teendőkkal teljesen elmaradtunk idő hiányában.

Mit tanultunk az elmúlt hónapokban? Rugalmasságot, nem kevés türelmet és a megváltozott körülményekhez való újabb alkalmazkodást mindenképpen. Nem volt egyszerű, de remélhetőleg a későbbi küzdelmeinkhez lesz mihez visszanyúlnunk és miből merítenünk.

Anyá – Antusné Megyeri Adrienn

Az Antus család búcsúzik a gráci magyaroktól

Ezúton szeretnénk elbúcsúzni elsősorban a Magyar Katolikus Közösség minden tagjától, valamint az Evangélikus Gyülekezet egészétől és minden Grácban élő magyar testvérünktől, ismerősünktől. Ausztriában töltött öt esztendőnk végére érve szeretnénk kifejezni hálánkat mindazon kedves barátunknak, ismerősünknek, akikkel az elmúlt években megélhettük, hogy egy közösséghez tartozunk. Köszönettel tartozunk, hogy otthonra leltünk a Magyar Katolikus Közösségben és az irántunk tanúsított szeretetért és türelemért. Kívánunk mindannyiőtoknak jó egészséget, sok örömet a rátok bízott feladatokban és szeretettel gondolunk rátok Magyarországról!

Antus család

Kedves Adrien és Tibor!

Hálás szívvel köszönöm, hogy közösségi életünket jelenléteikkel és hozzájárulásokkal gazdagítottátok. A jó Isten bőséges áldása kísérjen benneteket!
A Magyar Katolikus Közösség nevében:

Molnár Ottó, lelkész

A 63. koszorúnk emlékeztet 1956-ra

A 63. koszorúnk emlékeztet 1956-ra Grácban a dóm bejáratánál.

A rendezők a koronavírus életünket megváltoztató terjedése ellenére, meghirdették a koszorúterítelt, melyet akkor is megtartottak volna, ha csak ők vehettek volna részt az 1956-os szabadságharc hőseire való megemlékezésen.

Nemzeti ünnepünk előestéjén került sor a megrövidült hagyományos megemlékezésre, amelyen 19-en rótták le tiszteletüket, köztük a dóm plébánosa Dr. Heinrich Schnuderl püspöki vikár és három '56-os. A MEÖK elnöke Mag. Kovács Dénes üdvözölte a megjelenteket. Ő és egykori elődje, Ugri Mihály együtt helyezték le a koszorút és gyújtottak gyertyát. A megjelentek is meggyújtották gyertyáikat, amelyek

lángjai gondolatainkban egyesültek az egész világon szétszórta égő, emlékeztető gyertyák fényével.

A résztvevőket ünnepi beszéd helyett néhány mondat irányította a megemlékezés lényegére. Az égbeszálló Mi-atyánk és a következő emlékező csend áhítatát a városi közlekedés sem tudta megzavarni. A himnusz dallama, kitörve a maszkok szorításából, szabadon vitte hazánkba hűségünk üzenetét. Koszorúzás után elmaradt Mag. Kovács Dénes tervezett beszélgetése az '56-osokkal.

Az elmaradhatatlan templomi visszaemlékezésre vasárnap került sor. A szentmisét hazánkért ajánlottuk fel. Lelkészünk, Mag. Molnár Ottó praelátus, ritkán szólt így áthevülve, és tett hitet '56 valamint Mindszenty bíboros

áldozata mellett. Beszédében rámutatott az '56-os megemlékezési-kultúra különbözőségére az otthoni katolikus felfogás és a külföldi magyar katolikus közösségek gyakorlata között.

A járványvédelmi intézkedések, betartása éreztette hatását. A kevesebb és rövidebb éneklés, több orgonajáték ellensúlyozta az állandó védőmaszk használatot. A mise végén egységbe-forrasztó szellemi erővel törte át Himnuszunk a maszk lélegzetet fojtó szorítását.

Sajnos, idén kimaradt megemlékezésünk harmadik eleme, a szabadságharc igazságát terjesztő történelmi előadás.

krónikás

Gratulációk:

Gratulálunk Mag. Molnár Ottó prelátus úrnak, decemberi 70. születésnapja alkalmával.
Isten éltesse ad multos annos.

„Ami késik, nem múlik!”

Ezúttal gratulálunk Bara Domonkosnak, aki a nyár folyamán ünnepelte 80. születésnapját családja és unokái körében. Isten éltesse!

Emlékezőnk:

Újságunk idei első számában megemlékeztünk néhány 25. 35. 45. halotti évfordulóról, de sajnálatos módon kimaradt belőle egyetemistánk elhunyt lelkésze P. Vongrey Félix. Ezen sorok emlékeztessék december 14-én, halála 35. évfordulóján azokat, akik ismerték és tisztelték.

Búcsúzás:

Leechgasse 34-ben a Segítőnővéreknél 1956 óta évtizedeken keresztül számtalan magyar rendezvény talált otthonra. Arra járva, sokunkban felélednek a régi emlékek. Azért szomorú szívvel fogadtuk a hírt, hogy a nővérek, miután nem bírták volna tovább fenntartani, kiköltöztek a házból. Három idős, ápolásra szoruló nővér a Rosenhainen, a négy munkabíró pedig (köztük Vanda nővér) a Salvator Kollégiumban találtak otthonra. A nővéreknek Isten áldását kívánjuk életük új szakaszához. Mi csak az épülettől búcsúzunk, emlékeinket szívünkben őrizzuk. /a MKK/

Haláleset:

Csak most tudunk hírt adni Löffler Gisela haláláról, aki októberben 99 éves korában elhunyt. Nyugodjék békében. Csak megkésve tudjuk együttérzésünket kifejezni a gyászoló családnak.

*Minden kedves olvasónknak békés boldog karácsonyi ünnepeket,
és eredményekben, sikerekben, egészségben gazdag, boldog új
évet kívánunk!*

Impressum: Grazer Ungarische Zeitung 21. Jahrgang 5.-6. Ausgabe / Gráci Magyar Újság 21. évfolyam 5.-6. szám

Herausgegeben von / Kiadja: Club ungarischer Studenten und Akademiker in Graz / Magyar Egyetemisták és Öregdiákok Klubja

Redaktion / Szerkesztőség: Rácz Johanna (Chefredakteur/főszerkesztő), és a szerkesztőbizottság: Kovács Dénes, Osváth Klára, Ugri Mihály, Horváth Csaba

Redaktion / Szerkesztőségi cím: Ziegelstraße 11/c/10, 8045 Graz

Redaktionsschluß / Lapzárta: 2021.01.17

A Gráci Magyar Újságban megjelent cikkek és írások a mindenkori szerzők magánvéleményét képviselik, és nem fedik szükség szerűen a szerkesztők véleményét, így azok tartalmáért sem a szerkesztőség, sem az újság kiadója felelősséget nem vállal.

E-mail: office@meoek.net

Auf Ihre Spenden sind wir auch künftig angewiesen! / Kérjük, hogy felajánlásukkal a jövőben is segítsék munkánkat!

Kontonummer / Számlaszám: Club Ungarischer Studenten und Akademiker in Graz **Verwendungszweck: „Spende”**

IBAN: AT23 2081 5000 0095 7985 **BLZ** 20815 **BIC:** STSPAT2G

**GEFÖRDERT AUS MITTELN DER VOLKSGRUPPENFÖRDERUNG
DES BUNDESKANZLERAMTES**

Absender:

**Club ungarischer Studenten und Akademiker in Graz,
Ziegelstr. 11/c/10, 8045 Graz**

ZVR-Zahl 771855885

Österreichische Post AG Info.Mail Entgelt bezahlt